

РЕШЕНИЕ

№ 1656

гр. Пловдив, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXIV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Пламена Н. Славова - Милева

при участието на секретаря Даниела Й. Тошева
като разгледа докладваното от Пламена Н. Славова - Милева Гражданско
дело № 20225330112900 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от ЗМВР. Съдът е сезиран с жалба от В. В. Д. срещу Заповед за задържане № 2372зз-69 от 24.08.2022г., издадена от *****. И. К. П. на длъжност ***** в сектор ППЛ на отдел КП при ОДМВР - Пловдив. В жалбата се сочи, че в заповедта не са изложени мотиви за целите и същността ѝ, които следва да се свързани с вероятност от укрИ.е и осуетяване на процесуални действия или с вероятност от извършване на престъпление. Твърди се още, че липсвало точно описание на фактическите и правните основания на задържането в нарушение на чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна е подала становище, в което застъпва виждането за спазване изискванията на закона при издаване на заповедта за задържане, в това число за форма и компетентност на издалия я орган. Счита, че същата е в съответствие с целта на закона. Претендира разноски.

Като взе предвид доводите на страните, въз основа на доказателствата по делото и закона, съдът намира, че жалбата е допустима, тъй като е подадена в законоустановения 14-дневен срок, от легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт, като отговаря на изискванията на чл.150 АПК. По същество жалбата е основателна по следните съображения.

Въпреки че заповедта е издадена от компетентен орган, са нарушени правилата, свързани с формата на заповедта, срока на задържането и спазване процесуалните изисквания при задържането за обезпечаване правата на задържаното лице.

На първо място, следва да се взема предвид, че по настоящото дело са били приложени три копия от оспорваната заповед за задържане – едно с жалбата, едно с приложената от въззиваемата страна преписка и едно копие по досъдебното производство. При преценка на оспорваната заповед съдът констатира, че всяко от посочените три копия е различно, т.е. не се касае за един и същ екземпляр от заповедта за задържане. Така в копието от заповедта, приложено по преписката на л.15 от настоящото дело е посочено, че задържаното лице е освободено в 8:30 часа на 25.08.2022г., като под този извод се е подписал полицейски орган и е положил подпис. За разлика от описаното, в приложеното към жалбата копие от заповедта за задържане на л.6 от делото е посочен час на освобождаване 08:45 ч. или 08:35ч., като личи, че на мястото за час е извършено задраскване. Отделно от това подписалият се полицейски орган е различен, което личи от положения подпис и името – С. Б. В копието от заповедта, приложено по досъдебното производство на л.131 от настоящото дело полицейският орган, който се е подписал под освобождаването е отново С. Б., но отново има зачеркване върху часа на освобождаване, което е по-различно от зачеркването в копието на л.6 от делото. В случая изобщо не може да се прецени дали е посочен час 08:30, 08:45, 08:50 или друг час. Двете заповеди, подписани от С. Б. в също се различават не само по начина на зачеркване, но и по положените подписи. Макар и един и същи, подписът на полицейския орган е положен по различен начин, доколкото подписващото лице не би могло да се разпише абсолютно идентично два пъти.

От така установените факти съдът приема, че не е спазено изискването за форма на оспорваната заповед за задържане, за което съдът следи и служебно съгласно чл.146, вр. с чл.168, ал.1 от АПК. Съгласно чл.74, ал.1 от ЗМВР за задържането на лицето се издава писмена заповед, като копие от нея се връчва на задържания. Законът предвижда издаване на една заповед за задържане в оригинал, а на задържания се връчва копие. При това положение заповедта за задържане следва да е идентична със всички свои копия. Дори да се приеме за допустимо тя да бъде издадена в няколко екземпляра, същите следва да са идентични. В настоящия случай не е така, видно от начина на полагане на подписите на лицата в трите заповеди, който е различен всеки път, вкл. и на издалия я орган на лицевата страна на заповедта. В тази връзка са и обсъдените разлики в личността на полицейския орган, удостоверил часа на освобождаването, както и в самия час на освобождаване. Недопустимо е задържането да се извършва с три различни акта, които не са идентични. Това поставя под съмнение достоверността на отразените обстоятелства и създава неяснота кой е подлежащият на съдебен контрол акт. Нарушава се и защитата на задържаното лице.

С различното посочване на часа на освобождаване се нарушава и материалният закон. В чл.73 ЗМВР се предвижда, че срокът на задържането не може да бъде за повече от 24 часа. Следователно, съдът следва да извърши преценка и за спазването на това изискване, при обсъждане законността на

задържането. При наличието на различия в часа на освобождаване в различните екземпляри на заповедта за задържане се компрометира удостоверителната сила на това изявление изобщо, независимо дали посочените различни часове са в рамките на 24 часа. В заповедта за задържане, приложена по досъдебното производство зачеркванията са такива, че изобщо не става ясно какъв час е посочен, следователно и не може да се направи дори предположение за действителния час на освобождаване. При ограничаване на личната свобода обаче, е недопустимо преценката за законността на тази мярка да се гради на предположения. Поради липсата на валидно удостоверяване на часа на освобождаване, следва да се приеме, че въззиваемата страна не е доказала спазването на материалноправното изискване срокът на задържането да не надвишава 24 часа.

Следва да се посочи, че са нарушени и някои процесуални правила. В декларацията на задържаното лице отсъства заявление дали желае да се ползва от телефонно обаждане, което право е отделно от правото за задържането да бъде уведомено определено лице. Съгласно чл.74, ал.3 вр с ал.2, т.6, б. „г“ ЗМВР задържаното лице следва освен да бъде уведомено за правото на телефонно обаждане, да заяви в декларация намерението си дали ще се възползва от това право. За това не е достатъчно уведомяването му със заповедта за задържане, доколкото не е дадена възможност на задържаното лице да посочи дали желае да се ползва от това право. Не е доказано по досъдебното производство и дали на лицето е обезпечено правото на защитник, а именно – кога същият е бил уведомен за задържането на своя подзащитен. В досъдебното производство са налице данни единствено, че в деня след освобождаването жалбоподателят е бил разпитан в присъствието на своя адвокат.

Съдът счита за пълнота на анализа, че към момента на задържането действително е имало предварителни данни за възможна съпричастност на задържаното лице към извършване на престъплението, за което било образувано досъдебното производство – престъпление по чл.144, ал.3 от НК. В тази връзка било установено, че инкриминираните изрази били отправени от профил в социалните мрежи, който носел част от името и инициалите на задържаното лице, както и негова снимка. Били установени и предишни отношения между пострадалия и задържаното лице, които да формират извод за наличие на мотив у задържания за инкриминираното деяние. На този етап от досъдебното производство не е необходимо наличие на по-категорични сведения в този смисъл. Установено е също, че е имало подозрение за опит задържаното лице да избегне извършената му проверка и да укрие веществени доказателства, доколкото по досъдебното производство са налице данни, че при първоначалното забелязване на служителите на реда се опитал да избяга, а впоследствие заявил различни версии за това дали притежава мобилен апарат или го е изхвърлил. Въпреки това използваната принуда спрямо лицето превишава нуждата от нея на няколко основания. По време на задържането на лицето са извършени само два обиска на същото лице в

10:10ч. и в 14:25 ч. Обиск обаче служителите са могли да извършват и с предварително разрешение на съда, с каквото са се снабдили при извършеното претърсване и изземване. Същите са имали възможност и време да поискат такова разрешение, като са могли и да предполагат, че както в дома на заподозряното лице, така и у него биха могли да се намират вещи, които да имат значение за разследването. Вместо това, органите на реда са задържали лицето, като единственото действие по разследването, което извършили по време на задържането, е посоченият обиск, извършен два пъти без ясна причина за повторното му извършване. Действие, което е могло да се извърши и без използваната принуда, доколкото обиск е допустим както при задържане, така и с предварително разрешение. По време на задържането не е извършвано претърсване на жилището, където задържаният е установен, нито на района, в който полицейските служители твърдят, че по данни на задържания е изхвърлен телефонът му. Мястото било проверено още на място, но апарат не бил открит. Следователно, възможността органите на реда да открият вещи, от значение за разследването, не е изисквала обезателно задържане на лицето, нито други такива действия са предприети по време на задържането, извън коментирания обиск. Що се отнася до въпроса за възможността лицето да избяга, е следвало да се има предвид, че все пак задържаният се е отзовал на повикването от полицейските органи. С оглед липсата на събрани допълнителни доказателства и липсата на решение за внасяне на мярка за неотклонение „задържане под стража“, неоснователно е било задържането му да продължава до максимално възможната продължителност, ако изобщо може да се направи извод дали тя е била спазена.

Следователно, съдът счита, че макар да са били налице предпоставки за първоначално задържане на лицето – предварителни данни за извършено престъпление и вероятност жалбоподателят да се опита да осуети разследването, конкретиката на тази вероятност и бездействието на органите на разследването не оправдават срока на продължилото задържане и излизат извън целта на закона, който изисква съразмерност между ограничаването на правата и обезпечаването на обществения интерес, но с конкретни активни действия.

Въз основа на всичко изложено, като незаконосъобразна - издадена при неспазване изискванията за форма, при нарушения на материалния закон за срока на задържането, както и при несъответствие с целта на закона и процесуални нарушения, обжалваната заповед подлежи на отмяна.

При този изход от спора право на разноски има жалбоподателят. Същият е доказал разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., за които ще бъде осъдена администрацията, към която се числи издалият заповедта полицейски орган, а именно – ОДМВР Пловдив.

Така мотивиран, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна **Заповед за задържане № 2372зз-69** от **24.08.2022г.**, издадена от *********. И. К. П. на длъжност ********* в сектор ППЛ на отдел КП при ОДМВР – Пловдив, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е задържано за срок до 24 часа лицето **В. В. Д.**, ЕГН: *********, с адрес: гр. *********, в арестните помещения на 06 РУ при ОДМВР – Пловдив.

ОСЪЖДА ОДМВР – ПЛОВДИВ, с адрес: гр. Пловдив, ул. „Княз Богориди“ № 7 да плати на **В. В. Д.**, ЕГН: *********, сумата от **400 лв.** за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд Пловдив в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____